

3 Tentamen

Proef: een digitale toets maken achter je laptop

11 Media prijs

Prof. Maria Jansen wint Vrouw in de Media Award

5 Stukafest

Another edition of the student room festival

6 Dinner

Que Pasa: "We are not binge drinkers"

observant|20

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 2 februari 2017

nl

Stormloop op dies-kaartjes

"Het leek wel een concert van Adele, zo snel ging het met de aanmeldingen voor de diesviering in het Vrijthoftheater." Julienne Erckens, 'event manager' bij de afdeling marketing en communicatie, is al weken bezig met de voorbereidingen. En niet als enige. Want er staan straks wel een huidig en een voormalig staatshoofd op de stoep.

Zoiets is nog niet eerder voorgekomen. En dus gaan ze op de Berg in de hoogste versnelling. Er zal veel (buitenlandse) pers op afkomen. En hoe moet het met de beveiliging? Welke protocolaire eisen zijn er? Een zittend staatshoofd (de Duitse president Gauck) heeft voorrang op een voormalig staatshoofd (prinses Beatrix), hoe regel je dat een beetje elegant?

Het ontvangen van hoogwaardigheidsbekleders; daarvoor heeft de UM bij toeval een ervaringsdeskundige in huis. Jos Kievits, directeur fondsenwerving en alumni-relaties, was vroeger kabinetschef bij de commissaris van de koning, de 'gouverneur', en heeft dus eerder hoog bezoek mogen organiseren. Het eerste wat hij deed was "contact opnemen met de mensen van Gauck. Wat willen ze, bevalt het programma ze?" Inmiddels is er al een Duitse delegatie langs geweest, en eentje van het Koninklijk Huis, om alle details van het bezoek door te nemen. Kievits: "Die Duitsers doen dat heel netjes en correct, ze laten

ons veel ruimte, het is jullie feestje, zeggen ze. Bij de provincie heb ik ooit een bezoek van George W. Bush meegemaakt. Nou, die Amerikanen pakken het anders aan, die nemen gewoon je land over."

De organisatie is extra complex omdat Gauck hier mede is in verband met 'Europe Calling', het feestprogramma van provincie en gemeente rond 25 jaar Verdrag van Maastricht. De president wilde met jonge mensen praten: dat gebeurt nu in het kader van YO!Fest, in Filmhuis Lumière. De UM-gebouwen zitten niet in het programma. Maar ja, hij is hier voor een UM-feestje, spreekt met UM-studenten, en, zegt Erckens, "dan moet ook wel zichtbaar zijn dat ze van de UM zijn". Dus: naam-bordjes met logo, en verticale banners rond de tafel waar Gauck met de 18 studenten in gesprek gaat. En ja, de namen van deze studenten, allemaal maatschappelijk actief overigens, zijn doorgegeven aan 'Berlijn'.

En iedereen wordt gescreend, ook de mensen die later in het Vrijthoftheater het programma bijwonen. Nog nooit was het nodig om bij de aanmelding voor een diesviering een BSN- en een paspoortnummer in te vullen. Nu wel. Bij binnenkomst straks in het theater moet een identiteitsbewijs worden getoond. Alleen, de stoet van hoogleraren kun je niet vragen of ze allemaal een pasje in de lucht willen houden. Zij krijgen dus een

Lees verder op pagina 3

German president Joachim Gauck with 'first Freundin' Daniela Schadt will attend the Dies Natalis, next week. What kind of man is he? And what has UM-president Martin Paul to say about his fellow countryman? See for a written portrait (English page 7 and Dutch page 8, 9 and 10) elsewhere in this issue and on www.observantonline.nl Photo: Steffen Kugler

eng

European universities warn against US entry ban

European universities are calling on US president Donald Trump to immediately revoke the entry ban on nationals from seven Muslim countries. His executive order could have far-reaching consequences for the academic world.

The travel restrictions announced by the president on Friday will not only have consequences for individual researchers from the seven Muslim countries, writes the European University Association. All over the world they will impede the free movement of students and researchers involved in international research and cross-border study programmes.

Numerous academics from the seven Muslim

countries already work in the US. If they are prevented from re-entering the country they will no longer be able to do attend international conferences, do archival research or conduct fieldwork abroad. This presents problems for the entire academic world.

The EUA is calling on Trump to withdraw the order immediately or to amend it to avoid any threat to the free flow of people and knowledge. The Netherlands and Germany have asked the US government for clarification. On Saturday the Department of Homeland Security announced that green-card holders from the seven countries will be permitted re-entry to the US.

HOP

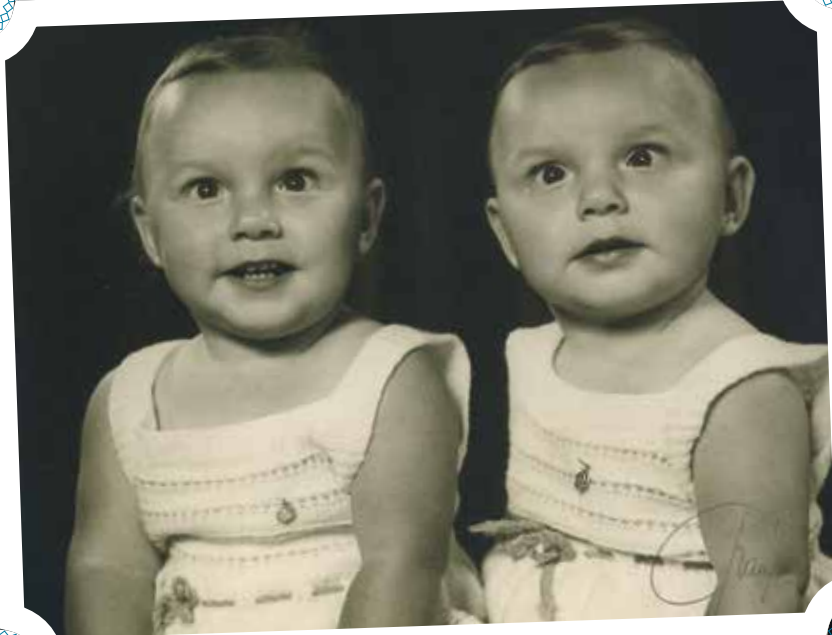
Latest news on

www.observantonline.nl

Become member of

facebook.com/ObservantUM

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Links Ellen, rechts Margot

Naam: Margot Krijnen (Maastricht, 1956) * **In het dagelijks leven:** sinds november 2016 woordvoerder UM * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Hellmuth, twee zoons (23, 21), drie bonuskinderen (31, 29, 27, uit eerder huwelijk echtgenoot) en een kleinkind * **Woont in:** Scheulder

Foto: Loraine Bodewes

Sporten?
 O nee, bah! "Als ik de trap op loop, moet ik al aan de zuurstof"

Ik lijk sprekend op mijn zus. Uiterlijk zeker. Dat is soms verwarrend voor mensen op de Berg die mijn tweelingzus Ellen al heel lang kennen. Ik groot nu maar iedereen, of ik ze ken of niet, ik wil Ellen niet in verlegenheid brengen. Innerlijk zijn we in de loop der jaren natuurlijk wel een beetje gaan verschillen. Je leidt allebei je eigen leven, dat heeft zijn weerslag op wie je bent. Ik houd van lachen, gezelligheid en harmonie. Ik kan geen leiding geven want ik vertrouw iedereen, ik teken bij wijze van spreken blanco cheques. En ik ben onhandig, ik wil alles veel te snel en laat vaak iets vallen. Mijn rijvaardigheid is heel erg slecht. Ik rij nu iedere dag met mijn jongste zoon Max naar Maastricht. Eigenlijk rijdt hij mij. Onlangs leende ik één keer Hellmuths auto, reed ik er meteen een spiegel af. *Voor Facebook heb ik geen geheimen.* Jawel, ik zal nooit iets over Hellmuth of mijn zoons posten, dat willen ze niet, dat is strikt verboden. Ik schrijf over neutrale zaken, wel met humor. Vorige week nog dat ik zonder een centje pijn mijn éénmanszaakje 'Krijnen Tekst en Taal' na vijftien jaar heb opgeheven. Handig, dan weet iedereen dat meteen. Mijn nieuwe baan is heel plezierig. Je hoort ergens bij, kunt met iemand sparren, het is gezellig, we werken hard en lachen veel. *Mijn tweede huis staat in ...* Griekenland, dat zou ik wel willen. Daar ligt ons hart, we houden van de mensen, het eten, het landschap. We gaan ieder jaar naar de Mani, helemaal in het diepe zuiden van de Peloponnesos. Zo mooi. En de hitte daar, 40 graden, het kan me niet warm genoeg zijn. Het is voor mij het grote niets doen, lezen onder een boom, kijken naar de zee, af en toe naar de markt in Kalamata, je weet wel, van die heerlijke olijven. Komende zomer gaan we voor

het eerst zonder Joep en Max. [Grinnikt] Ze mogen niet met ons mee. Het is tijd om volwassen te worden. Als ze willen reizen, moeten ze zelf iets regelen. *Het belangrijkste dat ik mijn kinderen geleerd heb, is ...* dat je anderen moet helpen als je kunt. En dat je vriendelijk moet zijn, een glimlach kost niets en maakt de wereld een stuk aangenamer. En lachen, ook om jezelf. Je moet jezelf niet te serieus nemen. *Maastricht of Scheulder?* Maastricht. Maar nog liever Luik, daar zijn we dol op. Een rauwe stad, niet zo aangeharkt. De taal, de vele nationaliteiten, we gaan ongeveer iedere zondagochtend naar de markt in la Batte. In Scheulder zijn we bij toeval beland, na een jaar Griekenland. *Wat wilde je vroeger worden?* Dierenarts. Ik ben dol op dieren. We hebben twee honden, Beer en Saar. Ze zijn inmiddels oud en met kwalen. En twee katten. Maar een studie diergeneeskunde zat er niet in. Ik kan absoluut niet rekenen, ik heb geen gevoel voor cijfers, taal was het enige dat ik goed kon. Ik heb de vertalersopleiding gedaan en spreek vloeiend Frans, Duits en Engels, een beetje Grieks en een beetje Italiaans. *Grootste verdriet:* dat ik geen goede band heb gehad met mijn ouders. Zij hadden geen goed huwelijk, er was veel ruzie. In ons gezin was je altijd op je hoede, als de sfeer dreigde om te slaan, probeerde je bij te sturen. Misschien is mijn zoektocht naar harmonie daar begonnen. Mijn vader, die zelf zijn eigen vader jong verloor en was getekend door een moeilijke jeugd, kon heel hard zijn. Ellen en mij noemde hij lelijk, maar slim. Onze jongste zus noemde hij mooi, maar dom. Onzin natuurlijk, maar het heeft ons enorm geraakt. Inmiddels weet ik wat ik waard ben en heb ik het verwerkt, maar toen was

de impact groot. *Mijn kinderen schamen zich als ik ...* [Grinnikt] Ze schamen zich voor zoveel dingen. Dat ik onzeker doe (ik voel me niet zozeer onzeker, eerder onhandig), dat ik honderd keer per dag sorry zeg. Een vriend van me zei het zo: Margot zegt zelfs sorry als het regent. *Sporten? O nee, bah!* Als ik de trap op loop, moet ik al aan de zuurstof. Een balsport is niets voor mij want ik zie geen diepte. Ik sla er altijd naast. Ik heb niets met sport, het sportkatern van de krant verdwijnt bij ons meteen bij het oud papier, we kijken ook nooit naar Studio Sport. *Een woordvoerder vertelt altijd alleen het mooie verhaal.* Nee, dat klopt niet. We trachten de realiteit zo eerlijk en neutraal mogelijk naar buiten te krijgen. Je vertelt dus ook wat niet zo fijn is, al probeer je niemand te schaden. *Je krijgt me niet de achtbaan in.* Niet meer, ik heb hoogtevrees gekregen. *Grote liefde?* Mijn man, en mijn kleinzoon Loek, die vreet ik op: twee jaar, blond met blauwe ogen. En de kinderen. Ik geniet van alle vijf, het is heerlijk als we allemaal, inclusief hun partners, samen zijn. Ik ben niet de tweede moeder van de oudste drie, ze hebben al een heel leuke moeder, maar ik voel me wel echt oma. *Eten? Ach, als het maar gezond is!* Wij zijn echte eters, we vinden het heel belangrijk. Het moet lekker en gezond zijn. [Lacht] Hellmuth doet 's ochtends zijn ogen open en vraagt dan: wat eten we vandaag? En onze jongste zoon Max is ook zo. [Dat klopt: toen de redactie van *Observant* hem tijdens zijn stage vroeg wat zijn hobby was, zei de toen veertienjarige Max: eten.]

Juristen gaan voor groen

In onderwijslokalen en op centrale plekken binnen de rechtenfaculteit worden staf en studenten binnenkort geattendeerd op het onnodig laten branden van lampen, computers en beamers. Ook vraagt de faculteit door middel van posters aandacht voor open ramen terwijl de verwarming loeit.

Ron Schumans, faculteitsraadslid namens het ondersteunend personeel, nam het initiatief tot deze bewustwordingscampagne, in navolging van onder meer de School of Business and Economics. Volgens Schumans kunnen "simpele gedragsveranderingen de energierekening verlagen en de hoeveelheid afval verminderen". Ook is er volgens hem een rol weggelegd voor de schoonmakers. "Maar al te vaak is het licht nog aan na het schoonmaken van onderwijsruimtes waar op dat moment geen onderwijs gepland is."

In het strategisch programma 2017-2021 is duurzaamheid een van de speerpunten van de UM in de komende vier jaar. Eind maart wordt een begin gemaakt met afvalscheiding. Duizenden prullenbakken uit alle UM-kantoren, gangen en onder-

wijsruimten verdwijnen. Daarvoor in de plaats komen bakken – op centrale plaatsen – waarin plastic, papier en restafval apart worden verzameld. In het kader van duurzaamheid: in twintig UM-gebouwen (binnenstad, campus Venlo en Duboisdomein 30) wordt vrijdag 10 februari de thermostaat één graadje lager gezet. Het is dan namelijk Warme Truiendag. Vorig jaar waren het

alleen de juristen die als enigen van de Universiteit Maastricht de landelijke actie omarmden en zich gehuld in een trui achter de computer nestelden. Of die ene graad voelbaar is, is de vraag, maar het gaat om het idee dat er die dag 6 procent energie kan worden bespaard.

WD

www.warmetruidendag.nl

Carnaval in het SSC

Het is al jaren een traditie in Maastricht: op de vrijdag voor carnaval gaan mensen vanuit het werk de stad in. Bij het Studenten Service Centrum besloten ze, samen met carnavalsvereniging De Tempeliers, het feest naar binnen te halen. Op 24 februari zijn daar vanaf 15.00 uur muziek, drank en hapjes.

Ook krijgt de studentenvereniging die dit jaar Vrow Wielemösj mag dragen in de optocht, de pop – de beschermvrouwe van het Maastrichtse studentencarnaval – uitgereikt. Ze heeft dan al twee weken in het SSC doorgebracht: op donderdag 9 februari wordt ze er binnengebracht door De Tem-

peleers in aanwezigheid van Koko, Saurus, Tragos en Circumflex. Alle verenigingen zullen dan een eed afleggen dat ze goed voor hun beschermvrouwe zullen zorgen. Ook wordt bekend gemaakt wie haar mag meenemen in de optocht.

Het feest op de 24e wordt opgeluisterd door optredens van Mr Loco Loco en het duo Nick&Patrick, de laatsten zijn de winnaars van het Mestreechs Vastelaovendsleedsjes Konkoeer en halve finalisten op het Limburgs Vastelaovesleedsjes Konkoeer. Natuurlijk brengt Stadsprijs Jérôme I ook een bezoeker aan het SSC.

CF

Tentamen achter de laptop

Het is de eerste keer dat studenten in het MECC, de centrale toetslocatie van de Universiteit Maastricht, digitaal een toets maken. Afgelopen vrijdagmiddag bogen zich daar ruim achthonderd tweedeaars van de School of Business and Economics over het tentamen *Quantitative Methods III*. Zo'n vijftig van hen namen plaats achter een laptop voor een digitale versie. Aanleiding is een vraag vanuit de faculteiten in Randwyck. De faculteit Health Medicine and Life sciences toetst haar studenten na sommige blokken al digitaal in de eigen computerruimtes. Dat gaat prima, maar echt praktisch is het niet, zegt Joost Dijkstra, beleidsmedewerker en betrokken bij de toetsing binnen de UM. "De toetsing gebeurt in twee shifts omdat de ruimte niet groot genoeg is." Daarom kijkt de universiteit naar alternatieven zoals het MECC.

De proef die vrijdag plaatsvond – het is toeval dat SBE-studenten zijn uitgekozen – was een technische check. Kan het netwerk van het MECC het aan? Hapert de wifi niet? Houden de gehuurde laptops het vol? Het is een proef, maar wel een waarvan het resultaat gewoon meetelt. Voor meerkeuzetoetsen, zoals bij *Quantitative Methods III* is er ook niet meteen een duidelijke meerwaarde, zegt Dijkstra. Is het wel goedkoper? Je hebt immers geen transport- of drukkosten meer. "Dat weet ik niet en dat is ook niet de insteek. Het gaat ons om het verbeteren van de kwaliteit. Een computer heeft onderwijskundig meer te bieden, denk aan filmpjes of het stapsgewijs laten verschijnen van informatie. En bij open

Foto: Joey Roberts

vragen heeft de student het voordeel dat hij kan redigeren, waardoor het niet zo'n brij aan strepen en pijltjes wordt. Bovendien hoeft de docent geen onleesbare handschriften uit te pluizen."

In de Westhal worden vrijdagochtend alle voorbereidingen getroffen. Stroomkabels worden netjes afgeplakt op de vloer. Niemand mag struikelen. Die kabels hadden ze liever niet gehad, maar "studenten moeten hun toets kunnen maken zonder stress over accu's die het misschien niet redden", zegt Dijkstra.

Die vijftig 'proefpersonen' volgen de specialisatie Emerging Markets, vertelt SBE-examencoördinator Caroline Kortbeek. Om onzekere, teleur-

gestelde of boze studenten tegemoet te komen, krijgen allen – "voor het geval ze deze toch liever willen gebruiken" – ook een papieren versie. "Maar we vragen hen wel om het eerst te proberen op de computer."

Als de toets is afgelopen, meldt Kortbeek dat alles prima is verlopen. "Nu is het afwachten hoe de studenten de toets evalueren. Uiteindelijk heeft de hele groep de antwoorden gewoon op de computer ingevuld. Wel gebruikte een deel de papieren versie als back up, waarschijnlijk om bepaalde tabellen te bekijken."

Wendy Degens

Stukafest

Ook dit jaar zijn er veel muzikale optredens op Stukafest, het studentenkamerfestival dat op donderdag 9 februari plaatsvindt. "Het is lastig om theater, cabaret of poëzie te vinden in het Engels", zegt Kirsten Kramer, een van de organisatoren. En, om de internationale studentengemeenschap zo goed mogelijk te bedienen, is dat zoveel mogelijk de voertaal. Slechts drie acts zijn in het Nederlands.

Tijdens Stukafest kunnen bezoekers tijdens drie rondes drie verschillende acts bekijken, die optreden in studentenkamers verspreid over het centrum van Maastricht. Daarna is er een afterparty in D'n Hiemel. "Met de band The Hazzah, die zorgen voor heel veel energie", zegt Kramer. Ze kijkt ook uit naar de mannen van Bovenste knoope open. "Zij maken liedjes over de stad waar ze optreden. Ze komen met hun Volkswagenbusje of tandem en verzamelen verhalen. Ik heb ze vorige zomer gezien toen ze twee weken in Maastricht waren en vond het super leuk." Ook Démira (deelnemer *De beste singer/songwriter van Nederland*) en Liedfs (interactief theater, in het Nederlands) zijn aanraders.

Een van de deelnemers heeft hard moeten strijden voor haar plekje op het festival. Zangeres Lisette Lowe versloeg de andere vier deelnemers tijdens de Battle for Stukafest in januari en mag nu haar gitaarlijedjes ten gehore gaan brengen.

Tot slot heeft Kramer nog een algemene tip voor bezoekers: "Stippel je route slim uit, zodat je niet van de ene kant van het centrum helemaal naar de andere kant moet. In principe duurt iedere act een half uur, dus dan heb je nog een half uur om van A naar B te komen, maar soms loopt het uit."

CF

Stukafest, 9 februari, opening 19.00-19.30 uur in Alley Cat, tickets: €15 voor drie rondes+afterparty, meer info: www.facebook.com/stukafestmaastricht

Dies-kaartjes

Vervolg van pagina 1

gekleurd polsbandje.

Er gaan 850 mensen in de zaal – normaal meer, maar de voorste drie rijen zijn weggehaald om de hoge gasten wat meer ruimte te geven en de trap naar het podium minder steil te maken. Veel studenten in de zaal deze keer, 364; normaal is er maar een handjevol. Nu zijn er 98 Duitsers, 255 Nederlanders en een paar Belgen, meldt Erckens. De bondsresident zal zijn diesrede in het Duits uitspreken: er zijn dus tolken ingehuurd maar die kunnen niet de hele zaal bedienen want er zijn maar 300 'oortjes' beschikbaar voor de simultaanvertaling. Gauck zelf zit vooraan in het midden: achter hem wordt een plaats vrijgehouden voor een 'fluistertolk', die zo nodig het Engels vertaalt.

Tijdens de bijeenkomst wordt er gefilmd, voor een livestream op de UM-site en wellicht op de schermen in de facultaire gebouwen. Mag de eerste rij gefilmd worden? Misschien zitten ze te gapen, of doen ze een dutje. Het is nagevraagd. Noch de entourage van Gauck, noch die van Beatrix had bezwaar.

WB

Op een avond zit ik lekker naar een theaterstuk te kijken en dwalen mijn gedachten af. Is de whisky die de acteur drinkt wel echt? Zou het toneelstuk minder goed zijn als hij dat niet is? Of juist beter? En hoe kan ik dan weten of de whisky echt is of niet? Of maakt de echtheid niet uit en gaat het de acteur er juist om dat ik mij als toeschouwer de whisky voorstel? Of nog solipsistischer: is de whisky, het theater, de wereld, het product van mijn bewustzijn? Ik dwaal verder af naar het Bohr-Einstein-debat over kwantumfysica en het bestaan van een objectieve realiteit. Einstein had moeite met Bohrs idee dat de werkelijkheid alleen bestaat als een mogelijkheid die pas zichtbaar wordt op het moment dat ze met een toeschouwer in 'botsing' komt. Bohrs gedachte werd wetenschappelijk geaccepteerd: de werkelijkheid bestaat bij de gratie van een waarnemer. Dit betekende het einde van het newtoniaanse paradigma van

De wereld op zijn kop

objectieve feiten. Postmoderne filosofie huldigde daarop het relativisme en het einde van de grote eenduidige Waarheid.

Als aanhanger van dit postmoderne paradigma heb ik nooit kunnen vermoeden dat ik wakker zou liggen van de vraag hoe je de Waarheid kunt verdedigen tegen 'alternatieve feiten'. Is postmodern relativisme doorgeschoten nu nepnieuws steeds moeilijker te onderscheiden is van de gevestigde pers; nu wetenschappelijke organisaties alternatieve Twitteraccounts gebruiken om hun 'feiten' te beschermen tegen officiële leugens van het Witte Huis? Hoe stel ik mijn eigen realiteit ter discussie als de algoritmes van de sociale media mijn wereldbeeld slechts versterken? Hoe kan ik nog zien wat er echt aan de hand is? Harvard psycholoog Steven Pinker

zegt het juist: "Ons gevoel voor waarheid is veel kwetsbaarder dan we durven denken."

Als postmodernisme in de handen valt van populist en als 'feiten' niet langer gekend willen worden door de massa, heeft het dan nog zin om diezelfde feiten wetenschappelijk te verdedigen, of vervallen we daarmee in een regressief geloof in het oude paradigma? Wellicht presenteert de realiteit zich nu als een existentiële botsing met onszelf. Als we geluk hebben, brengt deze collision een hoognodige herleving van de vraag naar de betekenis van empathie, compassie, vriendschap, en liefde: het goede leven. Ik wil graag geloven dat de kwantumfysica vertelt dat als we maar genoeg 'zienskracht' hebben voor een wereld waarin deze waarden regeren - in plaats van duister narcisme - deze

uiteindelijk onze nieuwe gedeelde werkelijkheid worden.

Carijn Beumer, universitair docent bij Health, Ethics and Society (FHML)

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

Myth: older people work less hard

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

You can't expect too much from older employees. Young ones are faster, more creative, and more intelligent. At least, that is the widespread idea. And with an ageing population and a retirement age that is constantly being pushed back, employers are the ones who will be left with the mess.

"It is ridiculous to think that older people are less productive," says Raymond Montizaan, project leader at ROA (Research Centre for Education and the Labour Market). He picks up an experiment by German researchers Axel Börsch-Supan and Matthias Weiss, who studied the relationship between factory workers age and their productivity. Over a period of three years, the researchers analysed the doings of four thousand employees in a German Mercedes factory, divided up over a hundred teams (in the car factory, a team constitutes one link within the whole production process). When a car rolled off the line, the company inspectors gave their judgement and filtered out any mistakes.

Montizaan: "What appeared? There was no difference in productivity between people of 25 or 65. But the older ones did make more mistakes than the younger ones. However, they made minor mistakes that were pretty easily rectified and at little cost. Contrary to the younger generation, who made fewer but much worse mistakes with considerable consequences. Sometimes they were so bad that the whole car had to be written off." It was the older ones who were able to fix a

"Older people make use of their experience"

problem quickly because of their years of experience working in stressful situations.

Before we continue: what is old, what is young? Montizaan: "There is no definition for this. In my research, I take 45 years as a starting point, the age when many look at their retirement papers for the first time, the moment when this awareness starts. On the other hand, old or young also depends greatly on your profession. Top athletes are old at 36. Formally, retirement age is 65, rising to 67 in the future. With the abolishing of early retirement and pre-pension schemes, the age of retirement has risen over the past ten years. So, we need to work longer, it is something we cannot avoid if we want to keep our old-age pension scheme affordable. At the same time, life expectancy has gone up too."

As far as measuring productivity is concerned, says Montizaan: "That is difficult. Take science, for example. Should we look at the number of publications that professors have produced? They have hardly any time left for that, have they? The higher up on the academic ladder one gets, the more management tasks one is given. Add to this the teaching responsibilities and the supervi-

sion of PhD students and you understand that the number of publications provides a limited impression of one's production."

"What we see - and that is also clear in the Mercedes experiment - is that intelligence has two forms: there is fluid and crystallized intelligence. The first concerns abstract thinking, reasoning, problem-solving abilities, and identifying patterns. This deteriorates after the age of thirty. But then we have crystallized intelligence, the capacity to use everything that you have learned in life - let's say 'experience'. This enables in particular older people to compensate a lot. It is a form of intelligence that starts in youth, but continues to increase up to retirement. After that, a decline sets in, because he or she is no longer working on a daily basis and so gains no more experience. This applies in particular to complex jobs in which people used their brain."

So, as long as a job has a healthy amount of stress and challenges every now and again, productivity will be fine? "Companies who invest in sustainable employability and who motivate their older employees, for example by offering them courses, will be rewarded with more satisfied people."

Wendy Degens

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Anthropology of Brits

Hollywood puts enormous efforts to present every Brit as subtle, polite, and decent by giving them the role of the butler. Yet, the description of Brits I've seen during my stay in the UK is far from Batman's butler Alfred, and falls closer to any of the "Geordie shore" characters.

Yes, Brits drink, and there is nothing subtle about it. They simply drink until they cannot stand up any longer. They also combine it with junk food, which they love. They have the looks to prove it. As with all drunks, politics are the main topic of their discussion. Listening to Brits criticizing the USA presidential elections, it seems they forgot that their Empire has gone, and that nobody is really interested in their opinion. As to their recent Brexit decision - that might be for the best.

What about the myth of British "classy" appearance? Maybe the best example comes from the British toilet disposal company named "da Vinci". You have the same classy-outside-but-actual-crap-inside vibe once going into their houses. The houses might seem posh from the street, but there is nothing except the darkness and depression paired with a strong smell of mold and bleach behind those doors. That might explain why "The Gloom Tomb" was the official name of my residence.

A similar vibe applies to British politeness. Superficially, it looks like they care. Yet, in fact, they don't. Every Brit will politely say hi and ask whether you are fine. However, if you respond with anything but with "fine" or "yes", you will be considered rude and uncivil. Nobody actually wants to engage in conversation with you. On the positive side, I found their swearing refreshing and home-like. It is name-a-body-part-and-instruct-what-to-do-with-it kind of swearing - far from name-a-random-disease Dutch swearing. Luckily for me, with all of that over-emphasized accent, I could barely understand what they were saying. However, there is nothing hidden below the surface when it comes to British arrogance. They actually think that the fact they used to colonize a third of the world as a proof of their contribution and importance. However, when it comes to foreigners going to the UK, they firmly believe that all of us are on a mission to steal their jobs and money. Ignoring the hypocrisy behind it, I found that ridiculous. First of all, Polish people are doing those jobs just fine, and second, Brits are poor. That might be because of their drinking and smoking habits, since both are ridiculously overpriced. However, if you find the "right" Turkish store, you will pay a normal, illegal, price. If Batman had an actual Brit to help him out, the chances are he would be passed out drunk for the majority of the time, and would check your passport and visa before helping you out.

Irena Boskovic,
PhD Candidate at Forensic Psychology

First-year student performs in student rooms

When he was 16, singer-songwriter Joshua Oudendijk (19), first-year student of European Studies, performed in the Rockhal in the city of Luxemburg, one of the most important pop podiums there. A year later, he was at the Luxemburg festival Sonic Visions, where bands like The Lumineers and Alex Vargas also played. "That is the advantage of growing up in Luxemburg," says Oudendijk, who plays folk-pop in the style of John Mayer and Damien Rice. "It is a comfortable bubble where everyone knows each other, but a bubble in which you shouldn't stay too long. I started studying in Maastricht in September. I didn't know anyone here."

That is when Oudendijk got the idea of playing in living rooms. He posted some photographs on the Maastricht Facebook site *Sharing is Caring* and has had five concerts since then. There will be two more next week. "I have no idea where, I only know that it is at the house of someone called Maddalena, and at Tonnie's. I was inspired by the Amsterdam singer-songwriter Dotan, who also played in living rooms before he became famous."

Oudendijk likes the intimate setting. "I try to win over the audience with my music within an hour. You can also try out new songs in a setting like that, or tell a story, background stories to the songs for example. About the Kalahari Desert in Namibia, which I visited, or about a Parisian street musician. I did that too once, in Luxemburg. But that is not really my thing." Recently, he was the supporting act for Low Land Home at the Muziekgieterij, a solo project by Belgian Jo Geboers (a former band member of Bearskin). Through friends, Oudendijk knows a sound technician in a Parisian music studio in Montmartre. That is where he regularly records songs, in the dead of night. He now has six. He already has a CD, but that was recorded in

the basement of his parents' house. "If you listen carefully, you can hear my mother in the background, setting the table in the living room, with

the rattling of plates et cetera."

Photo: Max Kieffer

Maurice Timmermans

CF

Songs about Maastricht at Stukafest

There will be many musical performances again at this year's edition of Stukafest, the student room festival that will take place on Thursday 9 February. "It is difficult to find drama, cabaret or poetry in English," says Kirsten Kramer, one of the organisers. To serve the international student community as well as possible, the prevailing language will be English. There are only three acts in Dutch.

During Stukafest, visitors can view three different acts in three rounds, performed in student rooms spread across the centre of Maastricht. Afterwards, there will be an after-party in D'n Hiemel. "The band playing there will be The Hazzah, guaranteed to produce a lot of energy," says Kramer. She is also looking forward to the men from 'Bovenste knoopje open'. "They write songs about the city in which they perform. They come with their Volkswagen van or tandem and collect stories. I saw them last summer when they were in Maastricht for two weeks, and I thought they were great fun." Démira (participant of *The best singer/songwriter of the Netherlands*) and Liedfs (interactive theatre, in Dutch) are highly recommended too.

One of the acts had to fight a hard battle for her place at the festival. Singer Lisette Lowe beat four other participants during the Battle for Stukafest in January and is now allowed to play her guitar songs.

Lastly, Kramer has a general tip for visitors: "Map out your route in such a way that you are not rushing from one end of the city centre to the other. In principle, every act last half an hour, which means that you have half an hour to get from A to B, but some acts overrun their time."

Stukafest, 9 February, opening 19:00-19:30hrs in Alley Cat, rounds are at 20:00, 21:00 and 22:00hrs, tickets: €15 for three rounds + after-party, €4.50 per round, for more information: www.facebook.com/stukafestmaastricht

What's learnt in the cradle lasts till the tomb

Young people are borrowing more and more books from libraries, newspapers recently announced. Two million more children's books were borrowed in 2015 compared to 2014. This will please the founders of **Take Your Child to the Library Day** on 4 February. But why is it actually so important to introduce children to the library at a young age?

"In a society that sometimes seems to overflow with information, it is good to learn at a young age how to deal with information," says Ingrid Wijk, director of the University Library. "Having an open mind, checking to see if your assumptions are correct, looking for new knowledge: libraries invite you to do that, both by the material that they have to offer – whether that is books, magazines, newspapers or database files – and by the set-up of the buildings. It gives readers direction, teaches them how to look things up and – in a scientific library – how to assess the relevance and reliability of sources. In addition, access is easy, there are places where you can read or work on

Illustration: Simone Golob

a project, there are lectures, you can get something to drink, et cetera. Because of this, the social function of a library in a city is therefore great, but also within a university."

A library doesn't just offer physical books. "There are now 1.6 million e-readers in the Netherlands, not to mention the numerous laptops that are used to read scientific literature. A library provides legal access to this type of literature, whether it is a public or a university library."

Enthusiasts, however, will be primarily drawn towards the old books. "Every library has a special collection with centuries-old books containing beautiful examples of calligraphy." These are also meant for children and youngsters, for whom the University Library regularly opens its doors. "They are more than welcome for a Kidzcollege."

CF

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Latest news on

www.observantonline.nl

Become member of

facebook.com/ObservantUM

ObservantUM

Guess who's coming to dinner

“We go through two hundred litres every Wednesday. Write that down”

*
Sandra Beurskens

50

professor of Goal-oriented Measurement in Patient Care at Maastricht University, professor of Healthcare at Zuyd University of Applied Sciences * married, two daughters (18, 20) * lives in Eijsden

*
Christian Bonants

20

first-year International Business at UM * Que Pasa member

*
Gijs Claus

22

second-year International Business at Zuyd * Que Pasa secretary

*
Robbert van de Ven

18

first-year Fiscal Economics at UM * Que Pasa member

*
Stijn van Pinxteren

22

second-year International Business at UM * Que Pasa member

“Haven't you lit that crackling log fire yet? Guys, come on.” Halfway through the evening, with the steaks already sizzling in the pan, Marc van Gastel – known as ‘Otto’ – makes his entrance. Dressed in gym clothes, he looks a little peaky. He's too ill to eat: “My hands are still shaking a bit.” The International Business student is recovering from his farewell party on Friday with his friends from Que Pasa. He will be heading to Prague soon, on exchange. And he won't be coming back, so his room above the student pub on the Boschstraat is in the process of being emptied out. “It was a great party. I went to bed at seven thirty the next morning.” As it turns out, he backed up this performance on Saturday and Sunday too; little wonder he is not in good shape. Tonight's guest, Professor Sandra Beurskens, listens with amusement.

‘Tinus’, or Stijn van Pinxteren, turns on his laptop and streams a log fire from YouTube to the television. It's hardly necessary: the large kitchen has atmosphere enough thanks to the multitude of posters, decorations (Beurskens: “Are those tampons stuck above the window over there?”) and other precious junk that probably long predates the students' time with Que Pasa. Fat candles are flickering on the homemade bar; the kitchen wall is dotted with vintage tiles. The couches are covered in weathered-looking fabric and leather, and Beurskens sinks down into one as she takes a seat. She isn't fazed. She is impressed by the “honest, sweet, open” boys who surprise her on entering with the skull of a bull. “It's not real though, right?” she asks. “Based on the price, I wouldn't think so,” says ‘Sjaars’ – Robbert van de Ven – who joined the fraternity just a few months ago. The bull is their mascot. The place is brimming with skulls and horns on display; even Brutus is present, a huge, hairy bull head. “We're proud, manly, independent and decisive”, Christian Bonants explains with a laugh. The chef of the evening, he will be dishing up a Caprese salad, steak with potatoes, broccoli and

cauliflower, and Greek yoghurt for dessert. Beurskens, who presents her hosts with a ‘student-proof’ plant, is full of questions: why they decided to study in Maastricht, who they run the bar on the ground floor with, their choice of study programme, what the fraternity initiation was like. She is no stranger to student life, “but in my day Maastricht had few student houses, that side of things was still getting off the ground. For the first year I rented a room in Veldwezelt, then moved to Maastricht.” Raised in Central Limburg, she studied physiotherapy followed by health sciences. “At 22 I wasn't ready to start working full time. And I wanted to go into more depth.”

Last weekend she moved her daughter to Leiden. “She has a room in a house belonging to Quintus and Augustinus, with around twenty other students. First she was subletting but now she can stay – on the condition that she becomes a member next year.” It wasn't easy to get a room in Leiden, Beurskens explains. “She had a few viewings before her study programme started. Three hours on the train, only to line up next to fifteen others and get judged. Horrible.” Looking at the murky water in the fish tank, Beurskens wonders aloud how the pets are getting on. “We have to clean it out”, the students reply. “It's because of Otto's party and all the

smoking in here.” In large letters on the side of the tank is the word ‘Calf’. The fish only lasted a month. “Calf met his match in the filter”, Van Gastel explains. “He was a beautiful fish, very special, half gold and half black. But he turned out to be too small for the filter we installed in the tank. We found him half in and half out, crushed to death.”

Que Pasa has run the student pub De Boschpoort since 2010, together with the fraternities Prometheus and Cerberus. On Wednesday evening it is overflowing with the members of student associations. Diablo is one of them. Bonants: “Weren't they the ones who bragged in this series that they buy a fifty litre barrel on a Wednesday night? We go through two hundred litres every Wednesday. Write that down, haha.”

“We don't drink every day, ma'am, we have discipline”, Van Pinxteren chimes in. “We're not binge drinkers”, Bonants adds. Gijs Claus snickers: “Too expensive.” It's a logical transition: from beer to love life. Van Pinxteren is the only one of the students to have a steady girlfriend. “It's not easy to have a serious relationship during your studies”, they say. Laughing: “You have a few drinks, you let your hair down a bit ...” In short: before you know it you find yourself in a dark corner with someone else.

The conversation turns to hazing. “How does that work?” Beurskens asks. “We call it the *A-tijd*.” For Van de Ven it wasn't all that long ago. “It wasn't fun, but looking back I'm quite proud.” “We don't do anything extreme”, Van Pinxteren explains. “And we definitely don't go around standing on people's heads.” “My initiation was intense”, says Van Gastel, who joined a full five years ago. “Very little sleep, a week-long *A-tijd*. Students won't put up with that any more, they just quit. The mentality has changed.” From a hazing period of twelve weeks to three weeks? The students keep their mouths shut. “We're not saying. It's part of the mystery.” Then Van de Ven relents. “Okay, you don't get destroyed, but you do get put down.” Van Pinxteren: “No, it's called constructive criticism.”

Wendy Degens

According to a message received later from Professor Beurskens, the bull skull is being given a nice spot in her daughter's student house in Leiden.

FOOD

★★★★☆

“The broccoli was just a little overcooked. And the Caprese salad could have done with some basil.” Robbert van de Ven: “We ran out!”

CLEANLINESS

★★★★★

HOSPITALITY

★★★★★

Scores (up to 5 stars) given by prof. Beurskens

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Prof. Sandra Beurskens shares a meal with independent fraternity Que Pasa. From left to right Robbert van de Ven, Stijn van Pinxteren, Gijs Claus, Sandra Beurskens, Christian Bonants Photo: Loraine Bodewes

Honorary doctorate for Joachim Gauck, the German 'Nelson Mandela'

"Germans of my generation saw how hatred was turned into state policy"

There are worse nicknames than the 'German Nelson Mandela' or 'Grandpa Obama'. The man set to receive an honorary doctorate from Maastricht University on Tuesday 7 February, German president Joachim Gauck, is so popular that many will be sad to see his term come to an end. But not everyone.

Whatever your opinion of the man, Joachim Gauck cannot be said to be short on guts. Rewind to April 2014, when he pays an official visit to Turkey for talks with his counterpart, President Erdogan. The atmosphere is somewhat tense because, according to a recent retrospective on Gauck's presidency by the German broadcaster ARD, Gauck is always harping on about 'freedom', while Erdogan has his own interpretation of the concept. And this is still long before the coup attempt of summer 2016 and the ensuing, increasingly harsh repression of anything that fails to please the Turkish leader.

The next day Gauck gives a lecture at the Middle East Technical University in Ankara. He praises the Turkish government for its role in the refugee crisis, but adds that "Recently we have also heard voices of disappointment, bitterness and outrage at a style of leadership which many see as a risk to democracy." He alludes to concerns about tight control by the secret service, about the violent suppression of street protests, about people dying. Erdogan is furious. With the German president still in the country, Erdogan reproaches him for meddling in internal affairs and playing fast and loose with the truth. But Gauck remains stoic. He tells the German press that he was merely doing his duty, "dealing in reality". In fact, he says, "I actually held back."

Back in Germany, he patiently revisits the affair in a TV interview. He explains that he often receives messages from people living under an "authoritarian regime", and he wants to stand up for them. For, he says, "I still recall how people were oppressed under communism, and how enormously important it is that they have 'advocates' on the outside."

Horror scene

It's a crucial statement. Gauck indeed knows first-hand what things were like under the communist regime of the German Democratic Republic. He was born in Rostock, Mecklenburg, in January 1940. His father, a ship's captain who worked as a naval officer during the war, was taken prisoner by the British. By the time he returned in 1946 Mecklenburg was part of the Soviet occupation zone, which was proclaimed the GDR three years later. What followed was nothing short of a horror scenario.

It is June 1951 and Gauck's father is working as a safety inspector at a shipyard. While visiting family he is taken by two men claiming there has been an accident at the shipyard. He disappears without a trace. With no information forthcoming from the authorities, two full years pass. Then Stalin dies and the oppression of the Eastern bloc thaws somewhat. The family finally learns of the whereabouts of their father: he is in a Siberian labour camp. Another two years later, in 1955, he is released, greatly weakened. At this point Joachim is 15 years old, with a father supposedly guilty of espionage and anti-Soviet demagoguery – nonsense accusations both.

For the Gauck family, the experience was a watershed. From then on it was the family against the system. "We are the decent people, not them", Gauck describes how he felt at the time. Naturally,

Joachim Gauck and Daniela Schadt Photo: Steffen Kugler

he refused to join the communist youth organisation FDJ. As a result he was later turned away from the study programme of his choice, journalism. Theology was acceptable, however, and the programme turned out to be something of a sanctuary, relatively free of state interference. After a personal crisis that he overcame when it dawned on him that doubt and faith need not be mutually exclusive, he became a Protestant minister. By the late 1980s he was, like other East German pastors of the time, becoming increasingly involved with oppositional circles.

Stasi

After the fall of the Wall, Gauck ran as a member of the dissident party Bündnis '90 in the free elections of 1990 for the East German People's Chamber. He was narrowly elected and, six months later, following the reunification of Germany, he was appointed as Federal Commissioner for the Stasi Records (see box on Martin Paul). As such he was responsible for archives of the East German secret police, the Stasi. It was during this period that he gained the experience and the reputation – after five years he was elected for a second term by a large majority in the Bundestag – that made him a suitable candidate for the presidency. He was first nominated as early as 1999, but it was not until 2012, after the apparent financial irregularities of his predecessor Christian Wulff came to light, that he was elected president with a massive majority by the Federal Convention of representatives of the Bundestag and the state parliaments.

In that role he grew further still into what many, both at home and abroad, call the moral conscience of the Federal Republic. This can partly be

attributed to his being an independent. In 1999 and the ensuing years he ran on behalf of the Christian Democrats and the Liberals; later he was nominated by the Social Democrats and the Greens. He calls himself a left-liberal conservative: an unusual, if not unlikely ideological mix. But does being an independent place him above party politics? It does – just not when it comes to the extremes. *Die Linke*, the successor to the East German communist party SED, can always count on arousing his suspicions, and the feeling is mutual. Then there are the populists: the loose movement known as Pegida, and the more tightly organised, emerging party *Alternative für Deutschland* (AfD). The president does not like them, and they like him even less.

Ausgegauckelt

On the latest Day of German Unity, 3 October 2016, Gauck is in Dresden. He is being booed by protestors who feel the time is up for Germany's leaders; demonstrators waving placards reading *Ausgemerkelt*, *Ausgegauckelt*. The signs at least have a little humour in them. The chants do not, and this makes Gauck angry. He is a staunch advocate of entering into dialogue with populists. But it needs to be a normal discussion, he says. "With people who want to talk, we'll talk. But cussing at democratically elected leaders – I find that despicable."

Still, he understands the criticism, especially when it comes to immigration and the refugee crisis. Gauck played down Chancellor Angela Merkel's motto *Wir schaffen das* ('We'll manage') by saying that charity, too, has its limits. "We want to help, but our options are limited." A *Willkommenskultur* supported only by the political elite

is inadequate, he says. But when he later visits a Berlin refugee centre and showers the volunteers with praise, calling them representatives of "the light Germany" – as opposed to "the dark Germany" associated with the attacks on refugee centres – he loses touch with the very group that has difficulty swallowing the new developments. Moreover, he gives ammunition to the right-wing populist opposition. An older woman at a Pegida demonstration complains, "He's talking about the light and the dark Germany. A president shouldn't do that. He should keep the people together, he has to be conciliatory."

Which is not to say he doesn't try. Gauck is no stranger to swallowing his pride. His predecessor, Christian Wulff, once made the controversial statement that "Islam belongs to Germany". Gauck's response? First he says he doesn't endorse it. But he does think that "the Muslims belong to Germany". The *Frankfurter Allgemeine Zeitung* makes short shrift of this: is he saying the trees do belong, but the forest doesn't? Gauck returns to the incident during an integration party for immigrants in his official residence, Bellevue Palace. He speaks honestly, explaining that he struggled with the issue. He comes from the provinces, not from "a metropolis like Berlin", and where he comes from "everyone looks alike". He continues, "I had to learn this. I learnt that in just a few years you can change the image of 'I' and 'we'. I experienced that as an enrichment."

Wammes Bos

Read the entire article on www.observantonline.nl/english

*Joachim Gauck,
de Duitse 'Nelson
Mandela', krijgt
eredoctoraat*

“Duitsers van mijn leeftijd hoe haat tot staatspolitie

Je kunt slechtere bijnamen krijgen dan de 'Duitse Nelson Mandela', of 'Opa-Obama'. dinsdag 7 februari een eredoctoraat ontvangt van de Universiteit Maastricht, de Duitse Gauck, is zo populair dat velen hem met weemoed zien vertrekken. Maar niet iedere

*Tekst: Wammes Bos
Foto: Steffen Kugler*

Wat je ook van Joachim Gauck kunt zeggen, een gebrek aan lef valt hem niet aan te wijven. In april 2014 brengt hij een officieel bezoek aan Turkije. Daar spreekt hij met zijn evenknie, president Erdogan. De sfeer, zo meldt een recente terugblik op Gaucks presidentschap door de Duitse tv-zender ARD, is enigszins gespannen, want Gauck is een man die het woord 'vrijheid' in de mond bestorven ligt, terwijl Erdogan zo zijn eigen invulling aan dat begrip geeft. En dan is het nog lang vóór de coupoging van zomer 2016 en de daarop

volgende steeds hardere repressie van alles wat de Turkse leider niet aanstaat. De volgende dag geeft Gauck een lezing op de Middle East Technical University in Ankara. Hij prijst de Turkse regering voor haar rol in de vluchtelingencrisis, maar roert ook dat andere punt aan, dat wat hij noemt "de teleurstelling, verbittering en verontwaardiging over een stijl van leidinggeven die velen als een bedreiging voor de democratie zien". Daarover bereiken hem geluiden, zegt hij. Ook over sterke controle door geheime diensten, over protest dat op straat met geweld wordt onderdrukt, over mensen die sterven. Erdogan is laaiend. Terwijl de Duitse president

nog in zijn land is verwijt hij hem dat hij zich in binnenlandse aangelegenheden mengt en dat hij niet de waarheid spreekt. Maar Gauck blijft stoïcijns. Tegen Duitse media verklaart hij dat hij alleen maar zijn plicht deed, namelijk "zich bezighouden met de werkelijkheid" zoals hij die aantreft. En, zo mogelijk nog stoïcijns: "Ik ben nog terughoudend geweest." Eenmaal terug in Duitsland legt hij het allemaal nog eens geduldig uit in een tv-interview. Dat het vaker gebeurt dat hij bericht ontvangt van mensen die onder een "autoritair regime" leven, en dat hij daar graag voor opkomt. Want, zegt hij dan, "dat weet ik nog van vroeger: dat mensen onder het communisme werden onderdrukt en

hoe enorm belangrijk het dan is dat ze 'buiten' hun 'advocaten' hebben".

Horrorscene

Het is een cruciale uitspraak. Want Gauck weet inderdaad heel goed hoe het er onder het communisme in de Deutsche Demokratische Republik aan toe ging. Hij werd geboren in januari 1940, in Rostock in Mecklenburg. Zijn vader was kapitein en werkte tijdens de oorlog voor de marine, werd door de Britten krijgsgevangen genomen en kwam in 1946 terug in het gezin. Inmiddels hoorde Mecklenburg tot de Sovjetbezettingszone, die zich in '49 tot DDR uitriep. Daarna volgt een horrorscenario: het is

...d zagen ...ek werd”

De man die volgende week
Duitse bondspresident Joachim
Gauck wordt.

Joachim Gauck met partner Daniela Schadt

juni 1951, vader werkt als veiligheidsinspecteur op een werf, wordt tijdens een bezoekje aan familie door twee mannen meegenomen omdat er een ongeluk op de werf gebeurd zou zijn, en verdwijnt spoorloos. Geen enkele instantie geeft inlichtingen, twee jaar gaan voorbij. Dan sterft Stalin en treedt een relatieve dooi in binnen het Oostblok. Het gezin krijgt eindelijk te horen waar vader verblijft: in een Siberisch werkkamp. Nog weer twee jaar later, in '55, komt hij vrij, sterk verzwakt. Joachim is dan 15 jaar oud. Vader zou zich schuldig hebben gemaakt aan spionage en antisovjet-hetze. Het waren flauwekulbeschuldigingen. Voor de familie Gauck was de ervaring alles-

bepalend. Het gezin tegenover (en tegen) het systeem, dat was het credo. “Wij zijn de fatsoenlijke mensen, niet zij”, zo schetst Gauck later zijn overheersende gevoel. Geen haat op het hoofd van de jonge Gauck die er aan dacht om lid te worden van de communistische jeugdbeweging FDJ. Omgekeerd werd hij later dan weer niet toegelaten tot de studie van zijn keuze, journalistiek. Theologie kon wel, dat was een relatieve vrijplaats waar de staat minder invloed op het curriculum had. Hij werd, na een mentale crisis die hij te boven kwam toen het hem daagde dat twijfel en geloof elkaar niet hoeven uit te sluiten, protestants predikant. En bewoog zich tegen het einde van de jaren tachtig steeds meer in oppositionele kringen, zoals meer Oost-Duitse predikanten in die periode.

Stasi

Na de val van de Muur stelde Gauck zich in 1990 als lid van de dissidentenpartij Bündnis '90 verkiesbaar voor de nu vrije Oost-Duitse Volkskammer, werd nipt gekozen om een half jaar later, met de Duitse eenwording, benoemd te worden tot *Beauftragter für die Stasi-Unterlagen* (zie kader over Martin Paul, pagina 10), verantwoordelijk voor de afhandeling van de archieven van de geheime dienst, de *Staatsicherheit* alias Stasi. Vooral die periode leverde hem de ervaring en de reputatie - hij werd na vijf jaar met grote meerderheid door de Bondsdag voor een tweede termijn gekozen - die hem tot een geschikte presidentskandidaat maakte. Al in 1999 viel zijn

naam voor het eerst, maar het zou nog tot 2012 duren, na vermoedelijk financieel gesjoemel van zijn voorganger Christian Wulff, dat hij met een enorme meerderheid door de *Bundesversammlung* van vertegenwoordigers van de *Bundestag* en de deelstaatsparlementen tot president werd gekozen. In die rol is hij verder gegroeid tot wat door velen, in binnen- en buitenland, het morele geweten van de Bondsrepubliek wordt genoemd. Dat Gauck partijloos is, zal meegelopen hebben; in '99 en de jaren daarna was er sprake van zijn kandidatuur namens de christendemocraten en liberalen, later waren het juist de sociaaldemocraten en groenen die hem voordroegen. Zelf noemt hij zich een links-liberale conservatief: inderdaad een ongewone, zo niet onwaarschijnlijke ideologische combinatie.

Partijloos, maar ook boven de partijen? Ja, alleen niet als het gaat om de extremen. *Die Linke*, de opvolger van de Oost-Duitse communistische partij *SED*, kan nog altijd op zijn argwaan rekenen en dat is wederzijds. En dan zijn er natuurlijk nog zij die we de populisten noemen: de losse beweging *Pegida*, en de strakker georganiseerde partij in opkomst *Alternative für Deutschland*, de AfD. De bondspresident houdt niet van hen, zij houden nog minder van deze president.

Ausgegauckelt

Op de afgelopen Dag van de Duitse Eenheid, 3 oktober 2016, is Gauck in Dresden. Hij wordt uitgejouwd, er staan demonstranten met borden: *Ausgemerkelt*, *Ausgegauckelt*. Daar zit nog enige humor in, maar niet in de spreekkoren. Het maakt Gauck boos. Hij is een groot voorstander van het debat met de populisten; hij vindt dat zelfs hoognodig. Maar dan wel een normaal debat. “Met mensen die willen praten, praten we. Maar democratisch gekozen leiders uitschelden, dat vind ik verachtelijk.”

Toch heeft hij ook begrip voor de kritiek, zeker als het gaat om immigratie en de vluchtelingen crisis. Gauck heeft het credo van bondskanselier Angela Merkel (“*Wir schaffen das*”) enigszins genuanceerd door te zeggen dat ook naastenliefde grenzen kent. “Wij willen helpen, maar onze mogelijkheden zijn begrensd”, laat hij weten, en hij wijst erop dat een *Willkommenskultur* die alleen door de politieke elite gedragen wordt, onvoldoende “geaard” is. Maar als hij vervolgens een Berlijns vluchtelingen centrum bezoekt en daar de vrijwilligers de hemel in prijst door hen de vertegenwoordigers van “het lichte Duitsland” te noemen, tegenover “het donkere Duitsland” dat verbonden is met aanvalen op asielzoekerscentra, verliest hij het contact met juist die groep die moeite heeft met de nieuwe ontwikkelingen. Sterker, hij geeft munitie aan de rechts-populistische oppositie. Bij een *Pegida*-demonstratie klaagt een oudere vrouw: “Hij heeft het over het lichte en het donkere Duitsland. Dat moet een president niet doen. Hij moet het volk bijeen houden, hij moet verzoenen.”

Niet dat hij dat niet probeert. Niet dat hij soms niet over zijn eigen schaduw heen springt. Zijn voorganger, Christian Wulff, deed ooit de controversiële uitspraak dat “de islam bij Duitsland hoort”. Wat vond Gauck daarvan? Eerst zegt hij dat hij dat niet onderschrijft. Maar hij vindt wel “dat de moslims bij Duitsland horen”. Daar maakt de *Frankfurter Allgemeine Zeitung* korte metten mee: zegt Gauck nu dat de bomen er wél bij horen, maar het bos niet? Later komt Gauck er tijdens een inburgeringsfeestje met immigranten in zijn ambtswoning, Slot Bellevue, op terug. En hij is eerlijk, laat weten dat hij er moeite mee had. Hij zegt dat hij uit de provincie komt, niet uit “een metropool als Berlijn”, en waar hij vandaan komt “lijkt iedereen op elkaar”. Hij vervolgt: “Ik moest het leren. Ik heb gemerkt dat je in luttele jaren het beeld van ‘ik’ en van ‘wij’ kan veranderen. Ik heb dat als verrijking ervaren.”

Haat

Het gaat Duitsland goed, vindt hij, en hij heeft

vertrouwen in deze democratie, ondanks de gevaren die haar bedreigen. In zijn laatste grote rede, afgelopen 18 januari in slot Bellevue, noemt hij dit “het beste en meest democratische Duitsland dat er ooit geweest is”. Tegelijkertijd leeft er angst onder bepaalde delen van de bevolking. Haat zelfs, ook jegens hem, hij krijgt de berichten via de sociale media. Hij leest ze niet. “Duitsers van mijn leeftijd en ouder hebben beleefd hoe haat tot staatspolitiek is geworden”, zegt hij tegen *Der Spiegel*, afgelopen november. Maar ook hier is Gauck optimistisch: “Wie zo haat, zal in dit land, met in meerderheid vreedzame en geciviliseerde burgers, niet de overhand krijgen.”

Dominee

Joachim Gauck is - zijn toespraak op 7 februari hier in Maastricht zal het ongetwijfeld opnieuw bewijzen - een man van het woord. Hij is verbaal uiterst getalenteerd; zie zijn onwaarschijnlijk vele redevoeringen sinds zijn aantreden als president. Een dominee: die achtergrond verloochent zich niet. De huidige minister van Defensie in de Bondsrepubliek, Ursula von der Leyen, prijst zijn gevoeligheid tegenover de *ARD*: op een moment dat ze erg onder druk stond wist Gauck haar moed in te spreken, zegt ze, als een echte zielzorger.

Diezelfde eigenschap roept echter ook wrovel op. Een voormalig hoofdredacteur van *Die Welt*, Thomas Schmid, memoreert het bezoek dat Gauck in 2013 als eerste Duitse president bracht aan Oradour-sur-Glane, het Franse dorp dat bij wijze van represaille op 10 juni 1944 door de *Waffen-SS* werd uitgemoord. Ruim zeshonderd mensen kwamen om, vrouwen en kinderen die in een kerk zaten opgesloten, verbrandden levend. Het dorp, een verzameling ruïnes, is intact gelaten. Er zijn nog enkele overlevenden, oude mannen nu. Gauck is er, de Franse president Hollande is er, ze staan hand in hand. Even later, schrijft Schmid, legt Gauck bij een der overlevenden vaderlijk een arm om de schouders. Hoe goed bedoeld ook, zoiets doe je niet, vindt Schmid, niet als president van het land dat voor de slachting verantwoordelijk was. Hier handelde dus de dominee, besluit hij, en niet het staats-hoofd.

Maar wat vond de betrokkene er zelf van? De bejaarde man wordt achteraf geïnterviewd. Over de omhelzing geen woord, wel iets van tevredenheid, of beter, een gevoel van genoegdoening: “Eindelijk is er een belangrijke Duitser naar Oradour gekomen. Eindelijk.”

Flirten

Tot slot: Joachim Gauck heeft ook een frivolere kant. Volgens een jeugdvriendin die geciteerd wordt in een biografie over Gauck uit 2013 kan hij “ongelooflijk flirten. En daarbij maakt het hem niets uit hoe oud een vrouw is.” Onorthodox is hij ook, op dit gebied. Zo zal hij dinsdag in Maastricht zijn opwachting maken in het gezelschap van niet zozeer de ‘first lady’ als wel wat in Duitsland de ‘first Freundin’ genoemd wordt. Want Gauck trouwde in 1959 met Gerhild (‘Hansi’) Radtke en is nog steeds met haar getrouwd, ofschoon het paar in 1991 uit elkaar ging. Toen had Gauck al een verhouding met een journaliste die acht jaar zou duren, vervolgens ontmoette hij in 2000 opnieuw een journaliste, Daniela Schadt, die sinds die tijd zijn partner is.

Blijft de vraag waarom een zo populaire president er eigenlijk mee stopt. Want, daar zijn vriend en vijand het over eens, hij zou met overweldigende meerderheid herkozen worden. Maar hij is geen kandidaat meer. Als hij jonger was, zou hij het nog wel aandurven, mede vanwege de “periode van onrust” waarin zijn land, en de wereld, nu verkeert, zegt hij. “Als ik zo oud was als Angela Merkel, ja dan deed ik het.”

Maar hij is nu 77, en dan is het risico te groot dat de krachten het af laten weten. Dat is de reden, zegt hij.

Martin Paul: “Ik ben destijds ook ge-Gauckt”

Martin Paul over foto boven: “Dat is nou precies wat ik bedoel”

“Deze bondspresident is een man met wat we in Duitsland *Zivilcourage* noemen; iemand die zijn principes verdedigt, ook als je daarmee risico loopt. In de DDR was hij tegen de communistische partij en kon dus om die reden niet de studie doen die hij wilde, journalistiek. Hij was actief in de kerk, ook dan liep je risico.”

Martin Paul (58), voorzitter van het college van bestuur en Duitser, kent Gauck niet persoonlijk maar heeft wel indirect met hem te maken gehad. Paul kwam in 1993 naar Berlijn waar hij een aanstelling bij de universiteit kreeg. Joachim Gauck was sinds 1990, na de val van de Muur, verant-

woordelijk voor de archieven van de Oost-Duitse geheime dienst, de Staatssicherheit, *Stasi* in de volksmond, als *Beauftragter für die Stasi-Unterlagen*. Tot het werk van die dienst behoorde tevens de opsporing van heimelijke *Stasi*-medewerkers. Paul: “Iedereen die in de publieke sector ging werken moest een vragenlijst invullen, ook *Wessis*, want ook die zaten soms in de archieven. Je kon een *IM* zijn geweest, een *Informelle Stasi-mitarbeiter*. Het was allemaal buitengewoon gevoelig in die tijd, en nog steeds, getuige het ontslag afgelopen maand van een staatssecretaris uit de Berlijnse deelregering, en even later ook uit zijn

baan bij de Humboldt-universiteit, vanwege een verzwegen *Stasi*-verleden.

“Gauck deed dat werk met veel finesse en geloofwaardigheid; hij werd er zo bekend mee dat zijn naam in de volksmond een werkwoord werd, *Gaucken*. Ik ben dus ook ge-Gauckt.” Als bestuurder van het Berlijnse *Charité*-ziekenhuis kreeg Paul een keer direct te maken met iemand die de ‘Gauck-toets’ niet naar waarheid had ingevuld: “We hadden een directeur aangenomen die later een *Stasi*-majoor bleek te zijn geweest. Die moest dus ontslag nemen.”

Paul pleit, net als Gauck dat al eerder deed, voor

een soort amnestie voor voormalige *Stasi*-medewerkers: “In de eerste tien jaar na de *Wende* was het goed om het verleden uit te pluizen. Maar nu nog? Bij allerlei misdaden bestaat een verjaringstermijn, hier niet. Aan de andere kant heb ik gemakkelijk praten, ik ben in het Westen opgegroeid en heb nooit beperkingen gekend. Voor voormalige Oost-Duitsers ligt dat waarschijnlijk anders.”

Als president heeft Gauck Duitsland “op een geloofwaardige manier in de wereld vertegenwoordigd, hij heeft er mede voor gezorgd dat we niet spreken van een ‘Duits Europa’ maar van een ‘Europees Duitsland’. En nu is nota bene Duitsland, ooit de grootste bedreiging voor Europa, tot een van de laatste verdedigers van Europa geworden, een der laatste bastions. Mede dankzij hem.” Met Gaucks vertrek als bondspresident verdwijnt “een generatie Duitsers die de oorlog en zeker de naoorlogse periode bewust heeft meegemaakt, die uit eigen ervaring op een authentieke manier kan waarschuwen voor verkeerde ontwikkelingen.

Mensen als Willy Brandt, Helmut Schmidt. Ik maak me daar wel zorgen over. Met een partij in opkomst als de *Alternative für Deutschland* (AfD), die ook een neonazistische stroming omvat, is het belangrijk dat er leiders zijn die nog uit eigen herinnering kunnen spreken. Gauck is zo iemand.”

Een paar uur later stuurt Martin Paul een fotootje door. Daarop een bejaarde vrouw, op de rug gezien, bovenop haar rollator, krijtje in de hand, voor een muur waarop ze schreef: *Nazis sind Scheiße. Glaub mir, ich habe sie selbst erlebt*. Paul: “Dat is nou precies wat ik bedoel.”

Wammes Bos

LOOKING FOR A FACILE PEN?

Would you like to learn how to be a better writer or get a taste of journalism? Observant is organising four writing workshop in March and April 2017, both in Dutch and English. The workshops can be taken separately and are given by professional journalists. We work in small groups of a maximum of 10 participants (minimum 6). Participants will receive a certificate upon completion.

Workshop 1 News and Press Release

How can I get my message or conclusion down on paper concisely and attractively?

Date and time: Thursday, 16 March 2017
from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs

Workshop 3 Science Journalism

How to write about science for a broad public? How to avoid jargon and explain the complicated subject clearly step by step?

Date and time: Thursday, 30 March 2017
from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs

Workshop 2 Interview

How to prepare for an interview, what questions to ask and how to put it on paper?

Date and time: Thursday, 23 March 2017
from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs

Workshop 4 Column

How to write an anecdote, a yarn, a philosophy, or diatribe briefly and to the point?

Date and time: Thursday, 6 April 2017
from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs

Prices: €30 (UM-students), €100 (employees, alumni and SenUM members), € 125 (outside the UM) per workshop

Location: Observant editorial room, Sint Servaasklooster 32, room 2.036

Information: riki.janssen@maastrichtuniversity.nl or 043-3885384

Registration: marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Registration until Monday morning, 20 February 2017, 9:00hrs.

Hoezo Gauck, hoezo Beatrix?

Het begon allemaal bij de vorige rector, Luc Soete. Die introduceerde in 2013 iets nieuws: studenten in de universiteitsraad mochten voortaan kandidaten voor de uit te reiken eredoctoraten voordragen. Maatschappelijke eredoctoraten, niet de strikt wetenschappelijke, want daar gaan de faculteiten over. “Daar kwamen vier of vijf namen uit”, herinnert Soete zich, onder wie Jimmy Wales van Wikipedia, en Joachim Gauck, president van Duitsland. Voorgedragen door de Duitse studenten in de raad. Die namen vielen goed bij het college van bestuur en het college van decanen. Wales werd vervolgens tijdens de dies natalis van januari 2014 gelauwerd, Gauck daarentegen had een lastige agenda: 2015 lukte niet, 2016, bij het 40-jarig jubileum van de UM, evenmin. Soete: “Toen kwam de entourage van Gauck met de suggestie het te koppelen aan de herdenking van het Verdrag van Maastricht. Dat hebben we besproken met Theo Bovens, de commissaris van de koning (de gouverneur), want de pro-

vincie speelt een grote rol bij die herdenking, waarna uiteindelijk de zevende februari 2017 is gekozen.”

Gauck was dus meer dan oké; voor een actieve politicus gold dat niet. Soete: “Angela Merkel kreeg eind 2013 een eredoctoraat in Nijmegen, maar wij wilden geen figuur die echt politieke macht vertegenwoordigt. Dan krijgt zo’n eredoctoraat een politieke lading.”

En hoe is prinses Beatrix in het programma terechtgekomen? Soete: “We hadden Willem-Alexander en Máxima graag bij ons 40-jarig jubileum in 2016 willen hebben, maar gouverneur Bovens suggereerde dat 50 jaar daar eigenlijk een beter moment voor was. Het is de provincie die het koningshuis uitnodigt. Maar waarom niet prinses Beatrix gevraagd? Die was als koningin bij ons 25-jarig jubileum geweest en ook bij de ondertekening van het Verdrag van Maastricht. Dat vonden we een goed idee.”

Wammes Bos

In the article *UM site unprotected for two years* (Observant 19), it said: “(...) we didn’t warn all the students about a possible data leak, but did ask them to change their login details.” That should have been: “(...) and we didn’t ask them to change their login details.”

Genomineerden Vrouw in de Media Award 2016 – Limburg

- **Petra Dassen-Housen**,
burgemeester van Beesel
- **Annemarie Pen- te Strake**,
burgemeester van Maastricht
- **Laura de Vaan**,
handbikester
- **Mieke Verhaegh**,
directeur Trias B.V.
- **Karin van der Ven**,
directeur Jules
- **Maria Jansen**,
bijzonder hoogleraar
Populatiegericht
Gezondheidsbeleid
- **Chequita Nahar**,
directeur Kunstacademie
Maastricht
- **Freke Spijkers**,
kindbehartiger
- **Francoise Landerloo**,
advocaat strafrecht
- **Rianne Letschert**,
rector magnificus
Universiteit Maastricht

Vrouw in de Media prijs voor prof. Maria Jansen “Ik ben wel een beetje het gezicht van Volksgezondheid in Limburg”

Foto: Loraine Bodewes

Ze was al verrast dat ze was genomineerd voor de Vrouw in de Media Award 2016 Limburg. Aan winnen had Maria Jansen, bijzonder hoogleraar populatiegericht gezondheidsbeleid, helemaal niet gedacht.

Toch is zij sinds afgelopen vrijdag de Limburgse vrouw die zich in 2016 het beste in de media heeft geprofileerd. Dafne Schippers, atlete en wereldkampioen 200 meter sprint, won de landelijke prijs.

De Vrouw in Media Award is een initiatief van mediaplatform Vaker in de Media en sprekersbureau ZijSpreekt. Zij hopen hiermee het aantal vrouwelijke experts en rolmodellen op radio, tv, internetsites en in de gedrukte pers te verhogen. Op dit moment is hun aandeel bedroevend laag: in opinie- en nieuwsprogramma's is 12 procent een vrouw. In de Nederlandse dagbladen is het niet beter. De aanwezigheid van vrouwen in de media staat al twintig jaar stil, aldus de initiatiefnemers.

De landelijke prijs bestaat als sinds 2008, de prijs per provincie (bestaande uit de eer, een bos bloemen en een jaar lang een abonnement op *Vrouwen in de Media*) is nieuw. Regionale journalisten droegen tien kandidaten voor, het was vervolgens aan het publiek om hun favoriet te kiezen. Prof. Maria Jansen haalde 43 procent van de stemmen. Zij zou, aldus het persbericht, “de kunst verstaan om beleid, onderzoek en praktijk op het gebied van gezondheid begrijpelijk en enthousiast in het nieuws met elkaar te verbinden”. Ze is “wel een beetje het gezicht van Volksgezondheid in Limburg”, zegt ze zelf. “In 2015 heb ik heel veel lezingen gegeven over de Limburg Factor, een onderzoek naar de gezondheidsachterstand in de provincie. Je

zag me bij wijze van spreken bij de Eckelraadse vrouwenvereniging tot bij de Raad van bestuur van Mondriaan; een heel gemêleerd gezelschap. En ik trek samen met Onno van Schayck het project Gezonde Basisschool van de Toekomst waarin Limburgse leerlingen niet alleen onderwijs krijgen maar ook een gezonde lunch en sport, spel en cultuur. Tussen de middag. Meedoen is verplicht.” Daarnaast is Jansen programmaleider van de academische werkplaats publieke gezondheid Limburg, een samenwerkingsverband tussen de UM, gemeenten en GGD. Maatschappelijke problemen worden in de werkplaats vertaald in wetenschappelijk onderzoek.

“Mijn netwerk is heel breed, zowel in de pro-

vincie als landelijk. Ik heb na mijn nominatie een dag of tien gearzeld of ik dat netwerk een mailtje zou sturen. Ik doe immers gewoon mijn werk. Uiteindelijk heb ik het toch gedaan: als jullie het leuk vinden, kun je op mij stemmen, schreef ik. Ik kan me best voorstellen dat je dat als burgemeester (Annemarie Pen- te Strake, burgemeester van Maastricht, stond ook op de lijst van genomineerden, net als rector Rianne Letschert, red.) of rector niet doet.”

Op de tweede plaats eindigde strafrechtadvocaat Francoise Landerloo (17 procent), gevolgd door Karin van der Ven, directeur Jules (11 procent).

Riki Janssen

OP ZOEK NAAR EEN VLOTTE PEN?

Wil je beter leren schrijven of even ruiken aan de journalistiek? In maart en april 2017 biedt Observant vier schrijfworkshops aan, zowel in het Nederlands als in het Engels. De workshops zijn apart te volgen en worden gegeven door professionele journalisten. We werken in kleine groepen van maximaal 10 personen (minimaal 6). Na afloop krijgen de deelnemers een certificaat.

Workshop 1 Nieuws- en persbericht

Hoe krijg ik mijn boodschap of conclusie kernachtig en aantrekkelijk op papier?

Datum en tijd: donderdag 16 maart
2017 van 14.00-16.30 uur,
inloop vanaf 13.30 uur

Workshop 2 Interview

Hoe bereid je je voor op een interview, welke vragen stel je en hoe schrijf je het op?

Datum en tijd: donderdag 23 maart
2017 van 14.00-16.30 uur,
inloop vanaf 13.30 uur

Workshop 3 Wetenschaps- journalistiek

Hoe schrijf je over wetenschap voor een breed publiek? Hoe vermijd je jargon en leg je ingewikkelde materie stap voor stap duidelijk uit?

Datum en tijd: donderdag 30 maart
2017 van 14.00-16.30 uur,
inloop vanaf 13.30 uur

Workshop 4 Column

Hoe schrijf je spits en bondig een anekdote, gedachtspinsel, filosofie of tirade op?

Datum en tijd: donderdag 6 april
2017 van 14.00-16.30 uur,
inloop vanaf 13.30 uur

Prijzen: €30 (UM-studenten), €100 (medewerkers, alumni en leden SenUM), €125 (buiten UM) per workshop

Locatie: redactie Observant, Sint Servaasklooster 32, kamer 2.036

Informatie: riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384

Inschrijven: marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Inschrijven kan tot uiterlijk maandagochtend 20 februari 2017, 9.00 uur

film: *The Handmaidens* Belletjes en balletjes

Still uit *The Handmaidens*

Het verhaal: Korea, de jaren dertig van de vorige eeuw. De jonge Sookee (Kim Tae-ri) is aangenaam als dienstmeisje door Hideko (Kim Min-hee), een Japanse erfgename die al jarenlang onder de knoet gehouden wordt door een perverse oom (Jo Jin-woong) die met haar wil trouwen. Ook het dienstmeisje heeft snode plannen met haar bazin: zij speelt onder één hoedje met een meesteroplichter die van plan is om Hideko tot een huwelijk te verleiden. Maar dan blijken Sookee en Hideko zich seksueel tot elkaar aangetrokken te voelen, en dreigt het hele plan in duigen te vallen.

Zacht, warm, vochtig, en betoverend mooi, want:

- De Zuid-Koreaanse filmmaker cineast Park

Chan-Wook – bekend van de binnen de Partij voor de Dieren weinig geliefde wraakthriller *Oldboy* – baseerde zijn nieuwe film op de roman *Fingersmith* van Sarah Waters, maar verplaatste de actie van Victoriaans Engeland naar het door Japan bezette Korea van de jaren dertig. Dat blijkt een gouden greep: de film is grotendeels trouw aan Waters' roman, maar tegelijkertijd is de setting van het verhaal radicaal veranderd, waardoor de film nooit afglijdt tot het niveau van een slaafse boekverfilming.

- De plot volgt een wellustig kronkelend pad met tal van kinky intriges en een verrassing na elke bocht.

- Aan het interieur van Hideko's half-Britse, half-Japanse landhuis kun je een film lang blijven

vergapen.

- Er gebeurt iets tamelijk geils met een vingerhoedje. Wie die scène thuis wil naspelen, doet er wel verstandig aan vooraf even een tandarts te consulteren.

Laat je niet oplichten, want:

- De speelduur van 144 minuten voelt lang en plottwistmoetheid blijkt onvermijdbaar.

- Het personage van oom Kouzuki, de perverse boekenverzamelaar, is wel heel grotesk. De man heeft overigens wel een uitstekende literaire smaak: 'Belletjes en balletjes', 'Bekentenissen van een zweep' en 'Decadente dames die lingerie verkopen' behoren ook tot mijn favoriete boeken uit het Japanse taalgebied. Hij bevestigt ook mijn

vermoeden dat er zich onder bibliotheekmedewerkers nogal wat perverselingen bevinden. Let er maar eens op bij je volgende bezoek aan de UB.

Het salomonsoordeel: Deze prachtig gestileerde thriller weet niet altijd een balans te vinden tussen misdaadintriges, romantiek, erotiek en humor, maar vormt desondanks opnieuw bewijs dat de 21e eeuw een Gouden Eeuw is voor de Zuid-Koreaanse cinema.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

zoals ik al zei

41 Uniformen kwijt

Eigenlijk had ik mij voorgenomen de nationale tuinvogeltelling van afgelopen weekend eens grondig uit de doeken te doen. Helaas lieten de vogels het afweten. Vooral bij ons in Biesland waren de mussen, mezen en ander tuingrut vertrokken. *Scumbags, total losers* zou de Donald zeggen. Alleen merels en houtduiven lieten zich spaarzaam zien. Uitslovers. Misschien komen er binnenkort verklaringen en excuses. Dan zal ik het hele verhaal vertellen over die elite van Vogelbescherming Nederland. Van mij hoeven ze niet meer terug te komen, al of niet met een green card.

Ondertussen heb ik een nog sensationeler onderwerp gevonden. De Nederlandse politie kwam vorige week in het nieuws met de mededeling dat vorig jaar eenenveertig nieuwe uniformen zijn verdwenen. Het is dat minister Van der Steur van Justitie en Veiligheid vorige week al heeft moeten aftreden wegens de Teeven-deal, anders zou deze kwestie hem de kop kunnen kosten. Wat is er aan de hand? De politie heeft nog niet zolang nieuwe uniformen die uiteraard aan alle mannen en vrouwen moeten worden uitgedeeld. Los daarvan is er sprake van nieuw personeel en

Foto: Loraine Bodewes

vervangingen. Hoe komt een nieuw uniform nu vanuit centrale magazijnen naar de individuele diender toe? U en ik hebben geen moeite met dat probleem. Laat de politie zelf de beroepsleding naar goed bemenste verdeelpunten rijden,

waar de agent met zijn of haar legitimatie de kleding in ontvangst neemt. U, ik en de politie willen namelijk niet dat de burgers het slachtoffer worden van criminelen in een zoekgeraakt uniform. Helaas komt dat voor.

Volgt de politie een dergelijke procedure? Nee, de politie regelt de verspreiding via de moderne weg van de privatisering. Post NL, ooit ook een staatsbedrijf, heeft vorig jaar, als ik het goed begrijp, 130 duizend pakjes voor de politie verzonden. Naar de huisadressen waar vaak niemand thuis is. Vast staat dat eenenveertig uniformen zijn verdwenen. Verder zijn er veel klachten over afgeven aan bureaus of het tegen de voor- of achterdeur zetten van het pakket. Dat mocht niet volgens het protocol. Neem het echter de vaak slecht betaalde chauffeur met zijn auto vol pakjes maar eens kwalijk. Hij moet ook nog eens twintig paar laarsjes van Zalando kwijt zien te raken.

Een vertegenwoordiger van de politievloer zei nog dat opslag in de politiebureaus niet kon vanwege het ruimtegebrek. En je wist ook niet of de collega's wel het goede pakje zouden meenemen. Woorden schieten tekort. Of zou het toch nepnieuws zijn?

Hans Philipssen

Hans Philipssen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Carijn Beumer, Cato Boeschoten,

Irena Boskovic, Ype Driessen, Hans Philippen,

Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennepe

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

WANTED: Students who can help
with adm.activities. More info:
SBE Executive Master Programs
m.schoep@maastrichtuniversity.nl
or call 043-3883936

Te huur woning gelegen aan de Maas
in oude kern van Eijsden, Vogelzang
8, huurprijs 950,- minimaal 1 jaar,
geen studenten.
info.j.fonsaer@gmail.com

Café Zuid zoekt: medewerker (m/v)
bediening of afwas. Mail bij interesse
je CV naar info@cafezuid.nl. Of vul
het formulier in op www.cafezuid.nl

HBO-opgeleide vrouw (58) is
beschikbaar voor kinderopvang en
evt. licht huish.werk. Veel ervaring
met kinderen. Ma t/m do 8-22 u.
06-46686037

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag

tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde

Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk

voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden

Paartjes te weigeren.

€ 3,00

€ 4,00

€ 5,00

€ 6,00

€ 7,00

€ 8,00

LOOKING FOR A FACILE PEN?

Would you like to learn how to be a better writer or get a taste of journalism? Observant is organising four writing workshop in March and April 2017, both in Dutch and English. The workshops can be taken separately and are given by professional journalists. We work in small groups of a maximum of 10 participants (minimum 6). Participants will receive a certificate upon completion.

Workshop 1 News and Press Release

How can I get my message or conclusion down on paper concisely and attractively?

Date and time: Thursday, 16 March 2017
from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs

Workshop 3 Science Journalism

How to write about science for a broad public? How to avoid jargon and explain the complicated subject clearly step by step?

Date and time: Thursday, 30 March 2017
from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs

Workshop 2 Interview

How to prepare for an interview, what questions to ask and how to put it on paper?

Date and time: Thursday, 23 March 2017
from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs

Workshop 4 Column

How to write an anecdote, a yarn, a philosophy, or diatribe briefly and to the point?

Date and time: Thursday, 6 April 2017
from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs

Prices: €30 (UM-students), €100 (employees, alumni and SenUM members), € 125 (outside the UM) per workshop

Location: Observant editorial room, Sint Servaasklooster 32, room 2.036

Information: riki.janssen@maastrichtuniversity.nl or 043-3885384

Registration: marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Registration until Monday morning, 20 February 2017, 9:00hrs.

ECHT GROENE STROOM?

Vergelijk het zelf en stap over via

www.wise-energievergelijker.nl

wise

STICHTING DOEN

BATAVUS

Dit is een campagne van WISE ondersteund door Stichting DOEN en Batavus.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

02-02, 12.00 uur: dhr. Wijnand B. van Gent, MSc.	16-02, 16.00 uur: mw. Anwasha Bohler-Dutta, MSc.
03-02, 10.00 uur: dhr. Lars J.P. Hamers, MSc.	
03-02, 12.00 uur: dhr. Martin Hud	17-02, 10.00 uur: dhr.drs. Bert Boonen
03-02, 14.00 uur: mw. Suzanne C.E.H. Salleveld, MSc.	17-02, 12.00 uur: dhr.drs. Bart Kerens
03-02, 16.30 uur: inauguratie prof.dr. Koen R.J. Schruers	17-02, 14.00 uur: mw. Dionne E.M. Maessen, MSc.
07-02, 15.30 uur: 41e viering Dies Natalis (Theater a/h Vrijthof)	17-02, 16.30 uur: Inauguratie dhr.prof.dr. Dian Brouwer
09-02, 10.00 uur: mw.drs. Mary J.J. Ignacio	23-02, 10.00 uur: dhr. Jan G. Bogaarts, MSc.
10-02, 12.00 uur: dhr. Alex K. Roth, MSc.	23-02, 12.00 uur: mw. Nicole Rosenkötter, MSc.
10-02, 14.00 uur: dhr.drs. Björn K. Stessel	23-02, 14.00 uur: mw. Julieta Marotta, LL.M
15-02, 14.00 uur: dhr. Xiaowei Yu, LL.M	23-02, 16.00 uur: dhr. Wesley Jongen, MSc.
16-02, 12.00 uur: mw. Marleen Hermans, MSc.	24-02, 12.00 uur: dhr.drs. Martin M. Müller, MSc.
	07-02 15.30 – 19.00 uur: 41e viering Dies Natalis in Theater a/h Vrijthof

Laten we de kunstner klein maken. En de wereld van nierpatiënten weer groot.

Draag bij aan de draagbare kunstner.
Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms.

Interne vacatures

Promovendus (5 posities), FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.13 t/m AT2017.18

Huisartsbegeleider, FHML, 16 uur
Vacaturenummer: AT2017.19

Postdoc, FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.20

ICT Developer, Institute for Data Science (IDS), 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.21

Projectleider KCIS/HR assistent, MUO-HRM, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2017.22

Research analyst, FHML, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2017.23

Head of Department, FHS/DKE, 40 uur
Vacaturenummer: AT2017.24

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl.
Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".
Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

OP ZOEK NAAR EEN VLOTTE PEN?

Wil je beter leren schrijven of even ruiken aan de journalistiek? In maart en april 2017 biedt Observant vier schrijfworkshops aan, zowel in het Nederlands als in het Engels. De workshops zijn apart te volgen en worden gegeven door professionele journalisten. We werken in kleine groepen van maximaal 10 personen (minimaal 6). Na afloop krijgen de deelnemers een certificaat.

Workshop 1 Nieuws- en persbericht

Hoe krijg ik mijn boodschap of conclusie kernachtig en aantrekkelijk op papier?

Datum en tijd: donderdag 16 maart 2017 van 14.00-16.30 uur, inloop vanaf 13.30 uur

Workshop 2 Interview

Hoe bereid je je voor op een interview, welke vragen stel je en hoe schrijf je het op?

Datum en tijd: donderdag 23 maart 2017 van 14.00-16.30 uur, inloop vanaf 13.30 uur

Workshop 3 Wetenschapsjournalistiek

Hoe schrijf je over wetenschap voor een breed publiek? Hoe vermijd je jargon en leg je ingewikkelde materie stap voor stap duidelijk uit?

Datum en tijd: donderdag 30 maart 2017 van 14.00-16.30 uur, inloop vanaf 13.30 uur

Workshop 4 Column

Hoe schrijf je spits en bondig een anekdote, gedachtespinsel, filosofie of tirade op?

Datum en tijd: donderdag 6 april 2017 van 14.00-16.30 uur, inloop vanaf 13.30 uur

Prijzen: €30 (UM-studenten), €100 (medewerkers, alumni en leden SenUM), € 125 (buiten UM) per workshop

Locatie: redactie Observant, Sint Servaasklooster 32, kamer 2.036

Informatie: riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384

Inschrijven: marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Inschrijven kan tot uiterlijk maandagochtend 20 februari 2017, 9.00 uur

Lief

Ik zag laatst een hele lieve foto in de krant. Het was een afbeelding bij een reportage over middelbare scholen: een jongen en een meisje zaten in het raamkozijn van een lokaal, hij met zijn hand op haar been, zij met haar hoofd op zijn schouder. Hun gezichten waren niet te zien, dus trok iets anders mijn aandacht: die hand. Het was een onschuldige tienerhand, met een sportief jongenshorloge om de pols. De vingers lagen kalm op het dijbeen van het meisje, en leken zich onzeker af te vragen of ze daar eigenlijk wel wezen mochten. Geheel onterecht, die onzekerheid, aangezien het meisje zich vol overgave op de jongen zijn schoot had genesteld. Het mocht. Lief. Ik zag nog meer lieve dingen laatst. Er liep een meisje door de supermarkt met een roze muts op haar hoofd. Bovenop de muts zat zo'n wollen bolletje, dat speels meedeinde met haar huppelpasjes. Eens in de zoveel tijd kneep haar vader in het bolletje, terwijl hij het geluid van een claxon nadeed. Na elke 'mwep' keek het meisje verbaasd omhoog en lachte vervolgens schaterend. Toen ze even later alleen tussen de chocopasta en de hagelslag stond kneep ze zelf in het bolletje op haar hoofd. Een paar seconden gingen voorbij. Teleurgesteld rende ze naar haar vader bij de kassa en zei met een lichte snik: "Papa, hij doet het niet meer!" Lief. Op dagen dat ik me niet zo vrolijk voel helpt het vaak om aan dit soort kleine momentjes te denken. Toen Trump won dacht ik aan een briefje dat mijn moeder ooit op mijn kussen legde met de tekst: *het komt wel goed schatje*. Toen ik me eens met voedselvergiftiging in bed lag te vervelen dacht ik aan onze cavia in Amsterdam die, tegen de normale levensverwachting in, al acht jaar is en nog steeds meer hooi eet dan een gemiddeld veulen. Toen mijn opa overleed dacht ik aan het moment dat we samen op de bank bij mijn tante in Leeuwarden zaten. Hij was al ziek, maar we maakten nog volop grapjes samen. Toen ik (naar zijn mening) weer iets volstrekt krankzinnigs had uitkraamd, zei hij met pretoogjes: "Je bent nog gekker dan ik dacht, maar niet gevaarlijk, dus dat is mooi". Lief.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Drie leuke bakjes

Ik had beloofd u op de hoogte te houden van de bewegingen op de Berg rond het bedreigde bestaan van de kantoorprullenbak. Want die moet dus weg, vindt de steeds sterkere milieulobby aan deze instelling. Daar schreef ik drie weken geleden een stukje over, over het verdriet van de Berg zal ik maar zeggen, want wij moeten straks om de haverklap ons zegenrijke werk onderbreken om onze afvaldingetjes weg te gaan gooien in centrale bakken die ergens ver weg op een gang staan. Gescheiden bakken, de gummetjes bij de gummetjes, de potloden bij de potloden, u begrijpt wat ik bedoel. En wij niet alleen, ook de leden van ons Hoge College van Bestuur! Alsof die er tijd voor hebben om elk mandarijnenschilletje, elke lege balpen, elke door de zenuwen verbogen paperclip - ze hebben een hard bestaan, onze leiders - een halve kilometer verderop in een aparte Kliko te deponeren! En ze kunnen niet alles aan de secretariaten overlaten hè, die draaien al overuren. Maar goed, is er nieuws van de Berg, worden er acties voorbereid, stakingen, sit-ins? Nee, voorlopig niet. Want het spel gaat pas eind maart op de wagen. Dan komen er 's nachts groene mannetjes om onze prullenbakken te verduisteren en hier en daar op een gang een bescheiden milieupark neer te zetten. Ter vervanging. Is er dan helemaal geen nieuws? Jawel! Want we zijn besproken in de universiteitsraad! Dat hoorde ik van de verslaggever die mijn stukjes wekelijks in ontvangst neemt, zogenaamd opkuist en ze in dit prachtblad plaatst. Want hij was aanwezig toen tegen het einde van de vergadering een vertegenwoordiger van het wetenschappelijk personeel het woord nam en een goedvol betoog afstak. Volgens de verslaggever althans, ik heb het maar van horen zeggen. Het raadslid, vertelde hij, complimenteerde de stu-

denten in de raad en daarbuiten, die zo enthousiast het thema van de duurzaamheid hebben opgepakt en proberen deze universiteit in groene richting te duwen. Het raadslid stak echter in één vloeiende beweging door een vermanende vinger op richting het personeel. Wij dus. Want wij doen er niet zo veel aan, aan het milieu, wij zijn lauw, niet enthousiast, vindt hij. En het toppunt van dit alles, lezers, was volgens dit raadslid mijn prullenbakkenstukje van drie weken geleden! Dat was "cynical" of "highly cynical", mijn redacteur wist het niet meer precies. En als zodanig kennelijk exemplarisch voor de sfeer onder de medewerkers van deze prachtingstelling. Wat moet ik daarop zeggen? Om te beginnen natuurlijk dat ik enorm geveleid ben dat mijn schrijfsels tot op het hoogste niveau gelezen worden. Dat kan niet iedereen zeggen. Volgens word ik toch door verdriet overmand. Want als ik iets *niet* wil zijn, is het wel cynisch. Cynisme, zo heb ik altijd geleerd, is goedkoop, is zuur, is een zwaktebod van emotioneel achtergebleven types die hun eigen frustraties projecteren

op een vijandige wereld, of zoiets. Zelfs mevrouw B. zegt dat niet over mij, en dat wil heel wat zeggen hoor. En hoe kan het cynisch zijn om historisch erfgoed te verdedigen? Of om de harde praktijk van het dagelijkse kantoorleven tegenover al te groen idealisme te plaatsen? Zeg nou zelf, beste collega's binnen en buiten de Berg, zijn wij tegen duurzaamheid? Driewerf nee! Wij zijn voor! Maar we zijn niet voor onpraktische oplossingen. Wij, die nota bene onze lunch uit een plastic bakje aan het bureau nuttigen om geen minuut productiviteit te verspillen, zouden straks twintig keer per dag met vieze handen vol rommel naar het centrale verzamelpunt moeten lopen? Wij willen best afval scheiden, wij willen het alleen al op onze kamers kunnen doen. Waarom niet drie leuke geschakelde bakjes in de vensterbank? Wij moeten iets hebben om iets in te gooien. Het leven is al zwaar genoeg.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder